

¡CU-CUT!

Barcelona

UN TESTIMONI PUDORÓS

Escudellers, 54

¿Qué deurá passá allí dintre?
¿Qui deu estar declarant

que'ns porta aquesta bravada
que no s'hi pot tenir nas?

El tribunal popular ha dictat veredictes d'inculpabilitat en la causa instruída contra en Salvador Riera Xarmona pel delict d'assassinat perpetrat en la persona den García Victory.

La vista d'aquesta causa, que ha interessat a tot Barcelona, perquè'l delict—diguís lo que's vulgui, va ser un delict polítich—ha donat lloch a incidents sorollosos a la sala de l'Audiencia, ahont s'han celebrat las vistas, donchs el repugnant caciquisme no podia abandonar aixís com aixís el darrer baluart que li quedava. Y a fe que s'ha batut ab un coratge digne de mellor causa, encara que més que valentia era desesperació lo que li donava foras en la batalla lliurada a l'Audiencia.

A nosaltres no'ns toca dir si en Riera va ser o no l'autor del fet d'autos; el Jurat ha fallat que no, y tothom ve obligat a acatar aquet veredict; però lo cert es que en García Victory es mort y ben mort, y que'l processat gosa de llibertat completa a satisfacció del poble de Barcelona, donchs en forma ben significativa va demostrar dissapte la seva conformitat ab la sentència absolutoria recayguda.

Ab motiu de la vista esmentada, s'ha posat en descobert lo que ja tots sabíam, per més que altrás cosas hauríam sapigut si s'hagués deixat parlar al qui debia parlar. Als ulls del honrat poble de Barcelona s'ha posat de manifest un'altra vegada la llaga corrompuda del caciquisme, els seus tràfecs inmorals, el seu vil mercadeig ab lo més sagrat, las sevas concupiscencias odiosas.

Peró aixó va tenir terme ab la declaració d'inculpabilitat feta a favor den Salvador Riera; el caciquisme ja no's pot batre ni en retirada, sinó que, desbandat, acabarà per abismarse en la seva propia impotencia.

El crim del carrer de la Lleona no es un crim vulgar, té moltíssima més transcendencia que la que representa'l sol fet de que un home mati a un altre, donchs en aquet cas en García Victory no ha sigut més que un símbol, com un símbol y res més ha sigut el processat.

Els que volíen despullar al fet d'autos de tot caràcter social y polítich, preteníen desintegrarli part de la seva mateixa naturalesa; el códich condemna l'assassinat perquè deu condemnarlo, però hi han circumstancias d'ordre més elevat, que s'escapan a las lleys escrites, que determinan en la conciencia dels pobles opinions perfectament morals y justas, que venen a esmenar aquell códich, sense contradir-lo. En aquet cas s'ha trobat el Jurat que ha fallat la causa de referencia y, com a bon catalá, ha fet justicia catalana.

Si hi hagués hagut una ley de represió contra'l caciquisme y s'hagués aplicat ab tot rigor, ni en García Victory hauria mort a mans d'un assessor, ni en Salvador Riera s'hauria assegut al banch dels acusats. Y advertixin els nostres lectors que una ley aixís no hauria estat cosa nova ni sense precedents, donchs, els reys de la Corona d'Aragó, menos tolerants que'ls Govers del día ab els explotadors del poble, manavan penjar als qui obravan de la manera que obran aquesta taifa

e criminals als qui no arriba l'acció de la justicia, perquè las lleys els respectan.

Anys y més anys hem vist Barcelona monopolizada per aquesta mena de gentussa sense conciencia ni noció de dignitat, corrompent la nostra administració municipal y provincial, falsificant la voluntat del poble en eleccions, trepitjant els drets dels ciutadans de la manera més descarada, fent sentir la seva influencia malsana fins en el sagrat de la familia...

Quan un poble arriba a una situació semblant a aquesta, sols li resta un medi: la revolució, que, ab tot y ser condemnada pel códich y prohibida per las lleys, pot ser justa, moral y beneficiosa.

Barcelona no ha hagut de recorre a aquet medi pera desentronisar al caciquisme dels seus organismes populars, perquè s'ha desvetllat a temps, però la enérgica campanya empresa contra'ls cacichs y la seva obra, es en tot equivalent a una revolució armada.

Tots els estadistas, jurisconsults, filòsops y sociòlechs que han tractat d'aquesta materia, fins els escolàstichs que fan dimanar del mateix Deu el principi d'autoritat, están conformes en sostenir que quan aquesta autoritat oprimeix al poble, els ciutadans tenen perfecte dret a revoltarse contra d'ella, perquè'l dret de llegítima defensa que té l'individu, pot igualment exercirlo qualsevol organisme social. Mentres las lleys no fassin justicia contra'l caciquisme se donará peu al poble pera fersela; per aixó deyam que en la causa del crim del carrer de la Lleona, la víctima y el processat no han sigut més que símbols y que per demunt d'un vulgaríssim delict d'assassinat, hi havíen circumstancias de més alta transcendencia que'l Jurat ha reconegut clarament, y, inspirantse en las mateixas, ha dictat el seu veredict.

¿Que aixó es un mal precedent? dirá la gent conservadora. Pot ser sí; però "qui no vulgui pòls que no vagi a l'era" diu un adagi catalá; qui no vulgui fer la mort den García Victory, que no fassi de cacich.

LLEIXIU.

Bons mots

(Cassats al vol a l'Audiencia.)

Un agutzil.—El señor magistrado... ¡Paso! ¡paso!

Un concurrent a un company seu.—Escolta tú ¿que també jugan al dómino aquí?

Entre dos testimonis de descárrech.

—¿Per qué deuen haver fet del Jurat al mestre Nicolau?

—Pera posar en solfa el judici.

A la taula de la premsa.

Faltan poch minuts pera donar audiencia pública y els periodistas segueixen fumant tranquilament. S'hi acosta'l mayor y els hi diu:

—Si el presidente advierte que fuman ustedes, les impondrá cinco pesetas de multa.

Un dels chicos.—Si no nos condena antes a llevarlas en el bolsillo...

Entre dos del públich:—Y bé, que't sembla; ¿el condemnarán o no a n'en Riera?

—¡Que vols que'l condemnin! ¿No veus que'l defensa tot un Mon?

L'Hospital de Sant Pau

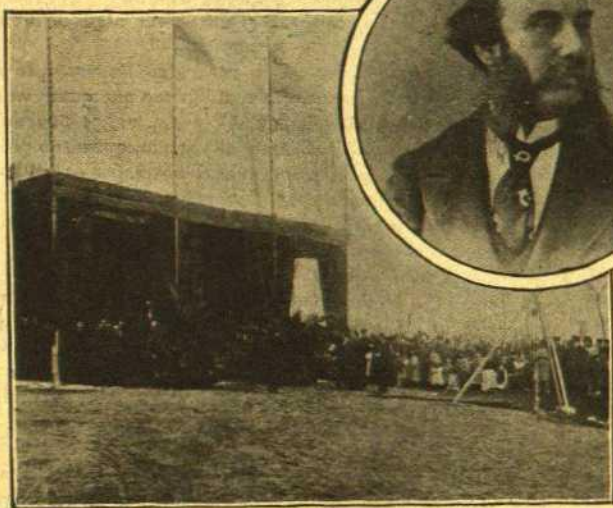
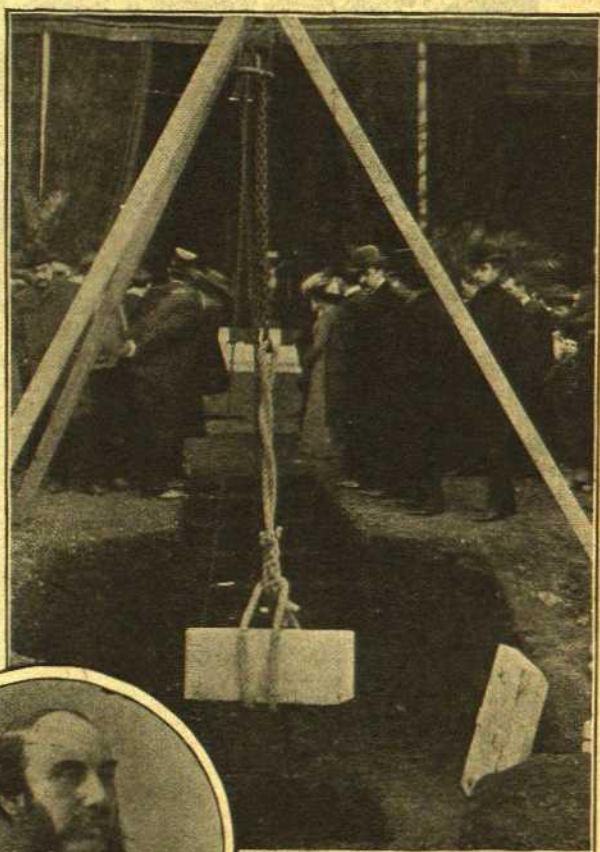
El dimecres, dia 15 del actual, va tenir lloch la solemnitat de la colocació de la primera pedra del hospital de Sant Pau, edifici monumental que serà motiu d'orgull pera Barcelona, tant considerat baix el punt de vista arquitectònic, com per deures la fundació del mateix a la caritat d'un barceloní, D. Pau Gil y Serra, avuy difunt, ab quin retrato honrém las nostras columnas, acompanyant-lo de fotografias que reprodueixen l'acte esmentat.

El futur edifici, s'aixecarà en uns terrenos que hi há cap al Hotel Casanovas, entre'ls carrers de la Travessera y Coello, y quina extensió superficial es d'uns 4.000,000 de pams. Dintre'l terme de dos mesos comensarán las obras en tota escala, comptantse ab la quantitat de 3.000,000 de pessetas.

La seva situació respecte'ls núcleus centrals de la ciutat y la seva altura sobre'l nivell del mar, son garantía de que reunirá totas las condicions higiénicas desitjables.

Ab el nou hospital s'hi refosarà'l de la Santa Creu, que no sols

sigut confiada al eminent arquitecte D. Lluís Doménech y Muntaner, qui en l'actualitat està treballant en els plans d'aquesta obra grandiosa que sens dupte estarà a la altura dels esta-

resulta avuy d'insuficient; pera las necessitats de Barcelona, sinó que, situat com està al cor de la capital, constitueix un constant perill pera la salut pública.

La direcció de las obras del nou edifici ha

bliments de més importancia que en el seu género existeixen actualment a Europa.

La cerimonia de la colocació de la primera pedra va revestir caracter de verdadera solemnitat, assistinthi representants de las autoritas civil, militar, municipal y eclesiástica, de l'Administració de la Junta del Hospital de Santa Creu, de la Casa Provincial de Caritat, de la Real Academia de Medicina, del Ateneu Barcelonés, de la familia del senyor Gil,

dels marmesors del mateix y de la premsa de Barcelona.

Del ceremonial religiós sen va encarregar el canonge doctor Pol en representació del Prelat de la diócesis.

AL PEU DE LA LLETRA

¡Veinte guardias que arrollen al público!*

UN BON CONSELL

—Senyò Antonet ¿cóm ho passa?
 —Molt malament, senyò Ambrós.
 Estich que no sé qué'm pesco,
 y ni menos sé allá hont soch...
 —Que potsé'ls valors...

—¡Ca, home!
 No me'n cuydo dels valors.
 —Donchs expliquis, ¿qué li passa?
 —¿Qué'm passa?... Qué'l meu ricot
 ha tirat la capa al toro
 y es burla de mi y de tots;
 que no pensa més que ab *juergas*;
 que tot el día es al joch,
 y me'l portan cada vespre
 borratxo com un bocoy...
 ¡Y tant que jo'l sermonejo!...
 Be li ensenyo'l camí bó,
 pro ¿sab qué'm diu? Que *naranjas*,
 que no hi há camí millor
 que'l que ell segueix... cada día
 quant se'n va cap al *Triánón*.
 Dels estudis no n'hi parli
 perque de res sab un mot.
 Sols de fer comptes se cuyda
 y cregui que'ls fa al engrós,
 millor dit: ell els planteja
 y jo'ls *soluciono* tots.
 Ab tranvías no s'hi tracta,
 gasta cotxe a tot estrop,
 molts días dina a la fonda,
 vesteix igual que un *mílord*,
 y quan li faltan cent duros
 me'ls afana y s'*acabó*.
 Y aixó ¿no tinch d'acabarho?
 ¡Ah! sí senyò, estich resolt.
 Un día d'aquets l'embarco,
 no vull pas tenirlo aprop;
 que sen vagi, que s'arregli
 y aixís sabrá lo que es bó.
 —Senyò Anton. ¿Vol que li digui?
 Donchs fá un disbarat molt gros.
 —¿Vol dir?

—No hi posi cap dupte.
 ¿No diu vosté que'l seu noy
 es un *granuja*, un trapella,
 un borratxo, un jugador?
 Donchs déxil que se la campi
 y que's crihi un gandulot,
 perque si l'envia a fora,
 en qualsevol punt del mon

ab els vicis que l'adornan
 pot veures en un afront,
 y a n'aquí si no cambia,
 y si te un ríquet de sort,
 es possible que ab empenyos
 arribi a Gobernador.

K. O. K.

Un'altra vaga

—Estigui boneta, donya *Cartrudis*.
 —¡Ay! dispensi, senyora Francisqueta, vaig tan capficada, que, la veritat, si no'm crida...
 —Y donchs, ¿qué té? ¿Que potser algú de la família...?
 —No, no, gracias a Deu, res d'aixó. Es assumpto molt més grave. M'esplicaré: vosté ja sap que quan va morir el pobre Salvador, qu'al Cel sia, vaig trobar-me ab més apuros que'l Govern, al extrém, que si no prenh un bon determini'm trobava al hospici sense adonarmen. Afortunadament, las personas may m'han fet falta, yben parlat y debatut van aconsellarme que posés casa de *huéspedes*.
 —¿Casa de qué?
 —Casa de dispesas. Y tal dit, tal fet; tot marxava regularment, y ab penas per cobrar y ab algún disgustet que'm donavan las malifetas dels dispesers, anava tirant, quan fa tres días, aconsellats per un que's diu President del *Comité Improductivo de...* els dimonis que se l'enduguin, van y se'm declaran en *huelga*.
 —¡¡Reyna Santíssima!!
 —Lo que sent. Y sense encomanarse a Deu ni al di-moní'm presentan unas *bassas* que n'hi há per llogarhi cadiras.

Una servidora no s'havía trobat may ab tals trifulgas y ja no sabia per quin cantó girarme, quan ahir cap al tart va compareixe un polissón ab un paperot, citantme per aquet matí a una reunió en la que haviam de discutir y aprovar las *bassas* que presentavan els *huelguistas*.

—Y bé, ¿cóm ha anat?

—No'm digui res: encara'm dura la sofocació. Arribo al cuartelillo y ja hi trobo reunits la comissió y'l delegat del districte, un senyor alt, gros y panxut com l'elefant del Parque. Molta tripa y poch cervell. Saludo, y ab molts modes, aixó sí, l senyor Domínguez em diu:

—Usted será doña Gertrudis Fonolleda, y en este supuesto le participo que estos señores se han amparado bajo mi autoridad, para que vea si podemos llegar a una solución que haga compatibles sus intereses con los de usted, y en definitiva...

—Bé, ja ho veurá, digui lo que quiera porque una servidora no tiene tiempo que perder.

—Pues al avío. Estos señores se quejan, en primer lugar, de la escasez de los alimentos.

—¿Qué dise! ¿que los alimentos van escasos? ¡Y cá sant cristiá!

—Sí que hi van, —vá dir un de magre com un gos de pagés.

—Calla, calla... barras tristas. ¿No veus que tens el solitari?

—¿Y vos, qué teniu, carrossa?

—Jo tinch més modes.

—¿Callarse a mi autoridad! Es preciso que los litigante: tengan la prudencia...

—Donchs perquè'm deya mort de gana.

—¿Y tú qué has dit?

—Si no callan ambos a dos, les impondré una multa por quebrantamiento de respeto. Decía, pues, que

los señores se quejan de la cantidad de alimento que se les da.

—Donchs que's posin ulleras de multiplicar y'n tindrán més.

—¿A callarse! Y se quejan, además, de la pésima

calidad en la nutrición y también de la poca variedad en los menús.

—¿Qué menús, ni qué pollastres!

—¿Silencio! Y proponen como á base de convnio lo siguiente: por las mañanas desayuno, unos días chocolate y otros...

—¿Raves fregits!

—Comida, compuesta de sopa, cocido sin garbanzos...

—¿Sense vergonya!

—¿Cómo? ¿cómo?

—Dich que no puede hacerse la olla sin garbanzos, pues es lo que dona más color y más carácter.

—¿Qué dicen á ello los señores huelguistas?

—Ja veurá, nosaltres, amants com els primers de la llibertat del contracte, volém que's suprimeixin...

—No pot ser.

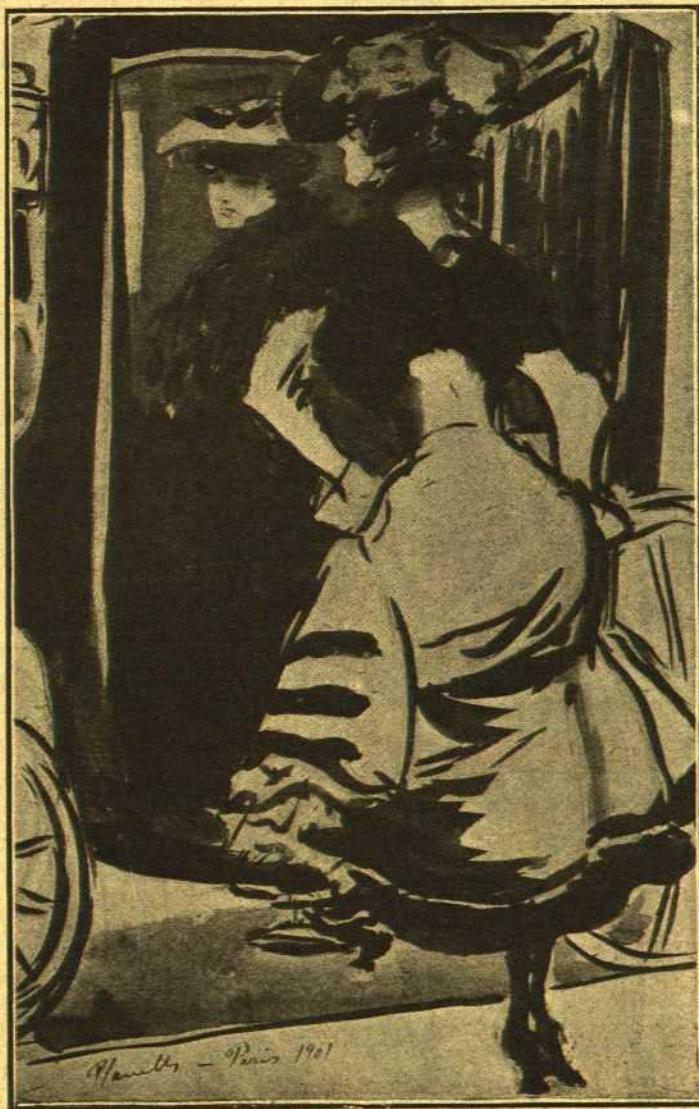
—Donchs nosaltres, devant d'una ne-

gativa tan infundada ens retirém y obrarém en consecuencia.

—Vamos, vamos, á ver si yo encuentro una solución. Señora: ¿qué clase de garbanzos pone usted en el cocido?

—¿Ya lo he dicho... sigróns!

A PASSEIG

Dos damas de distinció a las qui, llenguas traydoras, calumnian afirmant que no poden anà ab rodas.

—¿Pero de dónde, de Saúco ó de Morería?

—No ho sé.

—Son del Saúco, — digué'l sech escardalench a tall de mofa, — no valen res; son forts com avellanas.

—Aixís se't farán fortas las genivas.

—Y tenen gust de bledas, — afegí un de baix y rodan-xó, que menja més que cap mal grá.

—Bé, vaja, — digué'l president del comité; — no'n volém de sigróns, siguin d'allá hont vulgan, perque es menjar de poca cundicia y molta farda. Un enganya pahidors.

—Alto, señores, no puedo dejar por más tiempo que se atropelle tan injustamente al garbanzo; sepan que no hay en el universo terrdqueo legumbre tan apreciada y que reuna sus cualidades. El garbanzo, el clásico garbanzo de Saúco, es único en el mundo y es por lo único que suspiramos todos los españoles, y por eso Dios, que colmó a España de riquezas, hermosura y honores, la distinguió una vez más, dándole el cultivo de tan renombrado...

—¿Y que no'n tenen els moros?

—Los moros... los moros, sí tienen, però no son tan ricos, y los tienen porque se les dió el secreto de su cultivo en pago de Granada, cuando Don Fernando VII conquistó Andalucía.

—Renoy qu'es sabi aquet guindilla.

—Veamos, pues, si logramos entendernos, y vean de ponerse de acuerdo.

—Ja ho veurá, jo com a fórmula conciliatoria dels devers del ciutadà y cumpliat ab els principis igualatoris del dret del individu, proposo que's tirin sigróns a l'olla, però que siguin dels qu'ha dit el senyor president.

—Demano la paraula.

—Diga y abrevie.

—Jo entench que no podém accedir a l'admissió de la clàusula, perque aixó significa un retrocés a las nostras aspiraciós, y si accedim a la proposta del senyor president, la reacció...

—Demano la paraula.

—Está en uso de ella el caballero y no siendo una cuestión previa...

—Sí, senyor, es previa.

—Pues, perdone, señor... señor...

—Trompitxo.

—Entench que, d'obtarse per alguna de las duas classes, deu haverse de fer per la del moro.

—¿Per qué?

—Perque fá més lliberal. La d'Espanya es reaccionari, com ha dit molt bé en Calixto.

—Noy, no he dit aixó!

—Donchs valgüi per dit, y jo proposo que passi a votació.

Y per quatre vots, contra tres, s'acordá que fossin cristiáns y no moros els sigróns.

—Vamos, ya tenemos solucionado un extremo: veamos otro. Después del cocido, dos platos fuertes, advirtiéndole que el principio...

—Vostés si que no'n tenen de principis, ni n'han tingut may, ni...

—¿Ja torna a descarrilar la conductora?

—¿A quí dius conductora, pal de paller?

—A vos, márlega, que teniu més gana...

—Y donchs ¿per qué ploras, gos mal fart?

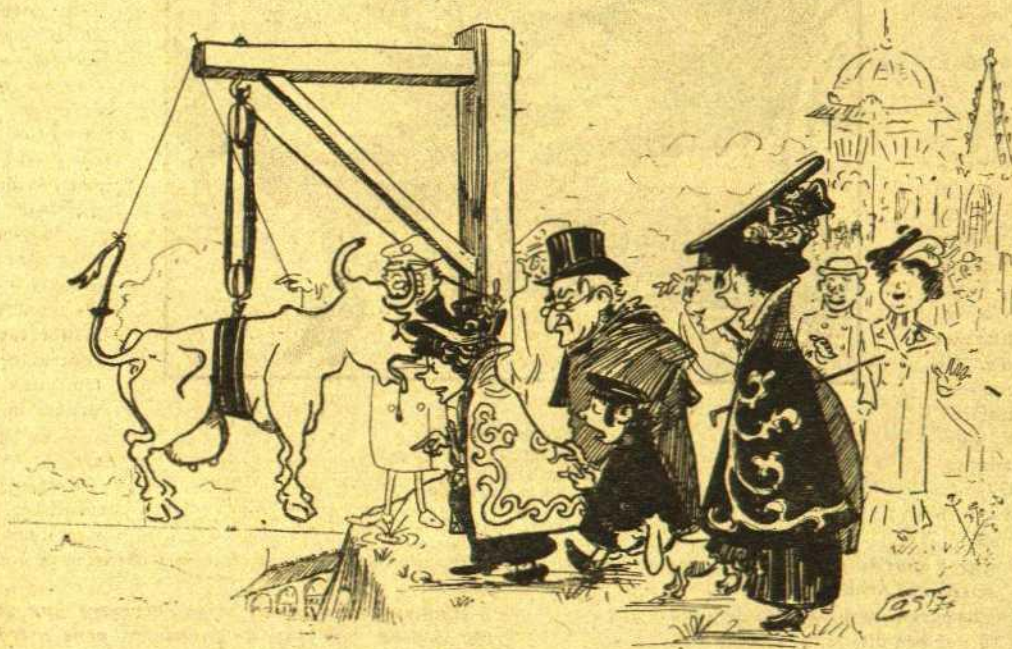
—Si tornéu a insultarme...

—¿Qué farás?

—Vos arrenco la perruca.

Al sentir aixó'm pujan las sanchs al cap. M'aixeco y, sense darli temps de res, li clavo las urpas, y ab

L'ULLERA SISTEMA «VACA» DEL TIBIDABO

—Ho veig tot lluny...

—Es clar, dona; com que mira pel revés.

aquella pràctica adquirida ab el meu Salvadoret, li he deixat una cara que... sort que no'n té molta, que si no...

—Y bé, ¿cóm han quedat?

—Res; jo citada al jutjat per des-acato a l'autoritat y ells buscant qui'ls treguï'l ventre de pena per set duros al mes.

KEMP.

HISTORICH

Per la Rambla de las flors,
garbosament caminant,
dugas cayas modistetas
aixeridas com pardals,
al taller se dirigeixen
com tenint por de fer tart.
Darrera d'ellas, seguintlas,
hi van dos guerrers armats;
dos tinentets jovenívols
del exércit nacional,
que ni l'un ni l'altre tenen
més enllà de divuyt anys.
Ab la mà al puny de l'espasa
y els ulls a n'ellas fixats,
no recordantse den Weyler
ni de cap ley de l'Estat,
uu d'ells a la més xamosa,
com volguentla estalonar,
li diu, ab veu de qui encara
no te'l caixal del seny nat:
¡Adios, niña retrechera!
¡remonal... ¡resald!...
la más cachonda y barbiana
de toda la capital! ...
Y al girarse l'aludida
veyent qu'es un... militar,
mentres l'altra's posa a riure,
li contesta ab veu frescal
y rient com sa companya,
sense embuts, clá y catalá:
—¡Vaja, home, amaguis, no parli!

¿No veu que no's pot casar?

LLUÍS D'ALEMANY Y RÁFELS.

(Sant Quintí de Mediona.)

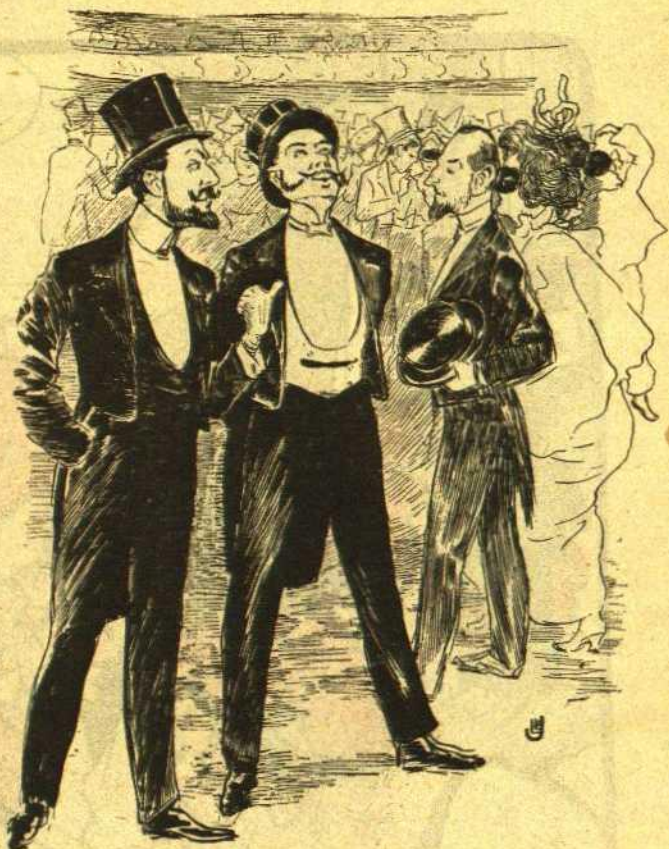
Desde la Rambla

(CARTAS A UN AMICH DE FORA)

No estranyis, amich meu, que pera escriuret aprofiti las columnas d'un periódich; anava a tirar la carta al correu, però un senyor que'm vol bé'm va aconsellar que no ho fes, perque, encara que no més siguin quatre lletres, com que llavors de las sustraccions sen varen perdre algunas de lletres... ¡Res, cosas d'Espanya!, que diria en Mac-Kinley si fos viu.

Anant, donchs, al objecte de la present, haig de felicitarte pel bon gust que demostras al viure a fora, en la soletat del camp, lluny del tragi enervant y marejador de la ciutat. No es que'm cregui jo que a fora tot son flors y violas; ja'm penso que cada poblet, per xich que sigui, tindrà'ls seus *concejals* y demés gent de vida dubtosa; però, en cambi, vosaltres no teniu *huelgas*, ni Governador, ni *super-homes*, ni tinentes d'Alcalde de R. O., ni timadors, ni *redutores del pueblo*, ni *chirigotas*, ni crítichs literaris, ni demés plagas,

AL BALL DEL LICEU

—¡Noy, quin'aranya!

—Ja pots ben dirho; s'ha lluit aquest any l'Empresa.

—No, home, si parlo per en Grané.

entrebanchs o tonterías que constitueixen un destorb més o menos grós pera la pau y tranquil·litat de las grans ciutats. No, fins a vosaltres,—¡oh felissos moradores de las selvas!—no hi arriuan ni'ls miasmas pestilents de las clavegueras, ni'ls dramas den Pey-Ordeig, ni las crónicas den Roca y Roca. Vosaltres, donchs, sou els ditzosos.

Com que crech que'ls meus raonaments t'haurán convensut, no'm penso pas que tinguis per ara ganas de baixar a ciutat, y per aixó jo he pensat anarte enterant de tot lo notable que aquí passi, y ho faré per medi d'aquet sistema epistolar, al qual tinch molta afició, d'ensá que he sapigut que ab ell Sant Pau s'hi va fer célebre.

En aquestas cartas, penso parlarte de tot lo que valgui la pena, però sense caure, en mon afany d'informació, en la vulgaritat dels corresponsals telegráficis, qu'avuy dia ja son els que escriuen més insubstancialitats y tonterías. Jo parlaré de tot lo que s'hagi de parlar, mes sense falsejar l'istoria, com en Roig y Bergadá; sense *ensenyar las dents*, com en Romero Robledo; y sense fer promesas que no s'hande cumplir, com qualsevol Silvela o Sagasta; jo seré imparcial...

EL PAÍS DELS INTOLERANTS

Per carta de més.

EL PAÍS DELS INTOLERANTS

Per carta de menos.

MARTIRITZANT AL POBRE JORDI

Diuen qu'es un mal ofici
l'ofici de jugador
pro, la vritat sigui dita
no es cert que hi perdi tothom.

y no'm vendré com el de Madrit per un *perro-chico*.
¡Ja no hauria de ser madrileny y centralista!

Aquí tens, donchs, el meu programa; ¡ni'l den Pa-
raíso! Ell em servirà de norma en las mevas cartas
successivas.

Adeu, Fins a la vista, que deya aquell cego que no
hauria sigut bó per notari, encara que hagués tingut
un germá cacich.

El teu amich de sempre,

MARIANO DE LA COLOMA.

PAGESÍVOLA

Era la mitja nit; per l'ampla volta
ni un sol estel s'hi veyá brillejar...
tot era quietut, tot era fosca,
tot era trist, tot produhía esglay.

El fadrinet del Mas de las Garsetas,
tot tremolant de fret y acurrucat,
esperava impacient que la pubilla
sortís a dirli "adeu" al finestral.

Passavan els minuts, els quarts, las horas,
y tot tenia al Mas den Capcigrany
tirat de cementiri: ni una mosca
s'ohía voleyar pels seus voltants.

—¡Qu'es estrany que no surti la Roseta!—
es deya'l fadrinet de baix en baix,
—¿que potser la perjura no t'estima?
¿que potser son amor es amor fals?...

A la fi un soroll fréstech va sentirse;
—¡Oh Deu del Cel! ¿per qué n'he pensat mal?
¿per qué he duptat de la que més estimo?...
perdonam, vida meya, só un malvat.—

Y quan el fadrinet, mitg foll de joya,
guaytava fixament al finestral,
esperant l'adeu dols de sa estimada...
el burro de l'estable va fè un bram.

CANTOR DEL NOYA.

FILÍPICA

A un politicastre xich
que aspira a fer de cacich

Si't pensas que encara
un temps pot tornar
en que'l caciquisme
sens torni a imposar;
si't creus que las gangas
de ser del partit
dels *situacioneros*
te farán profit,

y que ta influencia,
que ara es aygua-poll,
en *altas esferas*
com ans fa soroll;
si es que t'imaginas
tallá a dret y a tort
dins del Municipi,
y ferho molt fort;
si t'has fet el compte
de que encara hi han
aquí *pautorrillas*
per aná engrescant;
si a la barretina
t'has posat, minyó,
que per ser de l'olla
pots fernes la pó;
si t'has ficat, beco,
a dintre'l magí
que pots doná empleos
com davas ahí;
si opinas que'l poble
confiansa en tú té
y que't durá en palmas
perque xerras bé;
si ets tan pipioli
que tot aixó't creus,
tréutho de la clepsa
y pósatho als peus.

Hi han temps que no tornan
per lley del Progrés.
per xó'l temps dels *llestos*
no tornarà més.

PEPET DE LA CAMBRA.

Diu que en Gual y en Marquina, a París, están que's
donan a las áligas.

—¡N'hi há per tirar "La culpable" al foc!—exclama
'l primer, arrugant nerviosament una carta den Tinto-
rer que té a la mà.

—¡Estoy por no escribir más tonterías!—diu en Mar-
quina, tot llegint las que hi há en una missiva firmada
per la fusió Costa-Jordá, digna imatge, per la seva in-
utilitat, de la fusió republicana.

Y la veritat es que tenen rahó aquells dos genis incompresos. Figureus que lo que'ls hi escriuen els únichs admiradors que han deixat a Barcelona, es que aquí ja's representan per tot dia obras tan dolentas com "La culpable" y casi tant com "El llop pastor".

Está clar que en aqueixas afirmacions dels esmentats, crítichs hi entra l'apassionament produït per l'amistat y pel desitg que tenen de que'ls genis a qui anyoran se decideixin a tornar a los *patrios lares* y vinguin, com el personatge de "De la terra al sol", a aixecar *el arte del fango*. Però de totes maneres, en el fons, hi há alguna cosa de veritat, donchs si bé ni la comedia "El señorito" del Sr. Sánchez Pastor, estrenada al Principal, ni'l melodrama de D. Joseph M.ª Pous "El hombre del organillo", representat a Novetats, no arriban a igualar "El llop pastor", están ja frech a frech de "La culpable". Sobre tot "El señorito". Y advertiu que si l'obra del Sr. Sánchez Pastor no pot compararse a la den Marquina, no es per falta de *mérits*, sinó pels molts que posseeix la del Victor Hugo nano.

Pera acabar d'arrodonir la cosa, la companyia del Principal ha estrenat una altra peça dels Alvarez Quintero titulada "Esgrima y amor" que, además de no tenir cap mena d'originalitat, es feta ab tan poca trassa com las que sol fer un tal Marxuach a qui algún cop n'hi han estrenada alguna a Romea.

La darrera cosa nova posada en escena a n'aquet

teatre, ha sigut el drama de l'Iglesias "El cor del poble", a quin estreno va acudir tot Sant Andreu, aixís com la plana major del modernisme. Lo únich que va trobarshi a faltar, va ser la presencia den Pérez Jorba, que se la campa també per París com en Gual y en Marquina. Per aixó'ls que fem de crítichs varem anyorar durant els intermedis la veu del exprotektor den D'Annunzio, aixecantse sobre'l zum-zum de las conversas pera fer notar a la gent del ofici las bellesas de l'obra. Potser sigui degut a n'aixó que varem trobar el drama de l'Iglesias millor que'ls que havia estrenat darrerament; tal vegada aném errats, però més val perdrens sols que acompanyats d'un *cicerone* com en Perez Jorba.

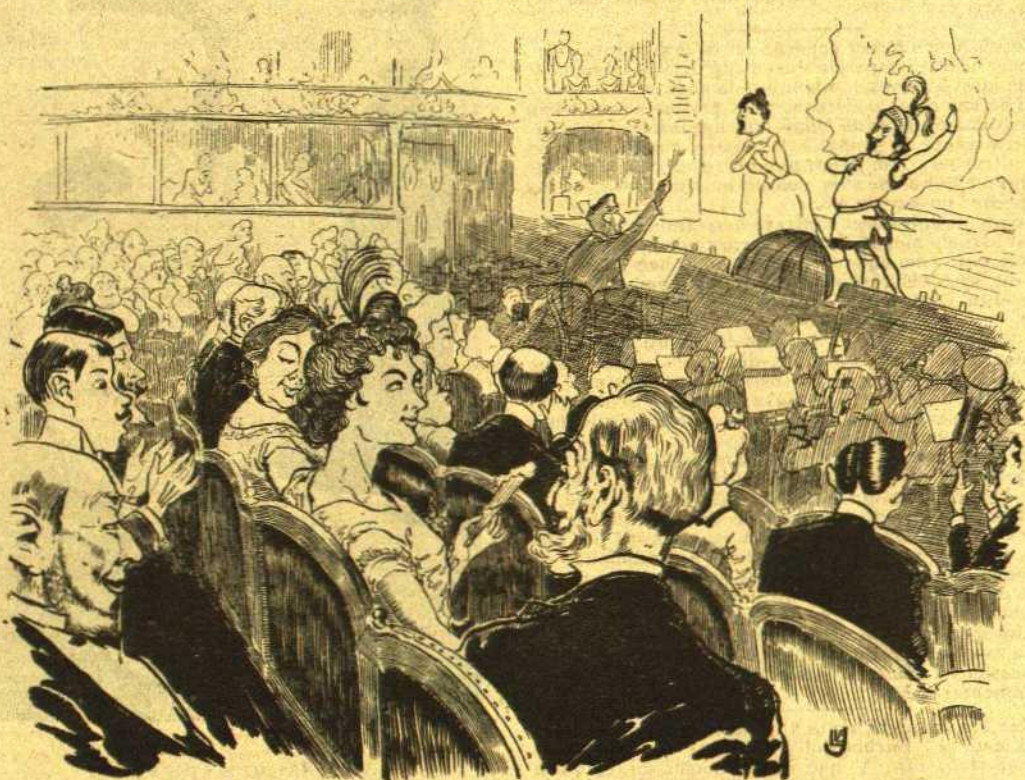
VIOLET.

EPIGRAMA

En certa sessió un pàher
molt amant d'economias,
proposá deixar cessants
als timbalers de la vila,
y al sentir semblant proposta
digué un honrat regidor:
"Si las *trampas* no funcionan,
presento la dimissió."

Dova (Lleyda).

LA REPRISE DE «IL TROVATORE»

"Sigfrid," "Crepuscul del Deus"
Romansos, don Segimón.
"La Traviata," "Il Trovatore"...
Aixó si qu'es art del bo.

En Nuri l'altre dia s'exclamava de que aquesta vegada havia *fet tart* al Ajuntament...

Nosaltres creyem que encara va fer d'hora, perque hauria sigut millor no deixarshi veure.

Y tinga present, senyor Nuri, lo que anem a dir.

Fins ara era dificil sortir de Casa la Ciutat ab las mans netas; pero ara ens sembla que lo dificil sera sortirne ab las mans brutas, y molt facil sortirne ab las mans al cap.

—¿Entesos, senyor Nuri?—Entesos.

Un amich meu va venir a trobarme l'altre dia, y em va dir a cau d'orella:

—Noy, sé un negoci molt bo. ¿Vols ferlo?

—Digas, digas—vaig fer jo tot entusiasmat.

—Res, es molt senzill: muntas un establiment...

—Ja veurás, no estich per jochs—vaig interrompre jo, creyentme que sen burlava.

—Home, precisament d'aixó's tracta, de jochs—va afegir ell.—Muntas un establiment y...

—¿i, pero ¿y els quartos?

—¿i tú no'n tens, t'a-socias ab algú que'n tinga, y llestos.

No cal dir que m'ho he deixat correr, donchs com que a mi sempre m'ha agradat ferme'ls negocis tot sol, encara que's tracti de pendre bitllets de la rila o de qual-sevol altre joch, va dar-me mala espinia alló del t'a-socias...

Vostés deuen haver reparat que d'ensá que sortim, no hem buscat las pessigollas a cap dels periódichs de corda més o menos semblanta a la nostra.

Hi há una rahó poderosa, y es perque'ls uns s'han ocupat de nosaltres ab elogi—que aghim—y han demostrat veure ab simpatia la nostra publicació; perque altres no n'han parlat ni en be ni en mal, y perque si algú n'hi há que s'ha pensat mortificarnos, ho ha fet perque no sen pot estar.

Ab tot, no falta cert confrare que també s'ho ha proposat aixó de mortificarnos, encara que no ho ha conseguit, pero com aquet sen podia molt ben estar, millor dit, sen debía estar, a n'ell sí que li contestarem.

Es el tal confrare un *butlletí espiritual*... fins a cert punt, perque lo mateix publica oracions a la Mare de Deu de Montserrat, que revistas de Eldorado. Doncas be, aquet company *anfibi* ens diu entre altrás cosas, que nosaltres volent ser xistosos resultem insipits, tot lo contrari de lo que li passa a n'ell, que tenint pretensió de ser un periódich serio, resulta de lo més graciós que hagin vist may.

Figúrinse que en el darrer número d'aquet *butlletí espiritual* se diu textualment que aquest any "a Romea han fet una ignoscentada més passable que las que'ls altres anys disposava l'Herodes-Franqueza."

Ara be, aquesta ignoscentada va consistir en una obra en dos actes d'un autor que viu a Valladolid, en la que un comediant pera arreplegar un empleu de capellá de presó, se distressa ab hábits sacerdotals y els ridiculisa ab tota mena de bestiesas. ¿No es vritat que resulta graciosíssim aixó per un periódich portaveu d'una associació relligiosa que resa la *Salve* al alsar las sessions y que cada mes celebra missa y comunió reglamentarias?

¿May dirían qui hi havia al primer ball de máscaras del Liceu? ¡El Barberillo! Vegin ara si aquet no es *otro que tal baila*. Y que no va anarhi sol, sino ben acompanyat ab l'agradable companyia del germá de la *Llevadora dels gossos*, una curandera de Sans que cura un esllomament o una mala mirada, ab la mateixa facilitat que son germá falsifica unas eleccions.

Peró, la vritat sigui dita, el Barberillo no va estar en

carácter anant al Liceu en traje de societat. Si'ns vol creure—en cas de que pensi anar a un altre ball—disfressis de la manera que li indicarem, qu'es un vestit de capritxo que li anirà que ni pintat.

Una casaca que's podria fer ab els planos dels terrenos de "L'Agrícola", y forrada ab els d'aquells altres del Hipódrom; per barret una paperina construïda ab las láminas del Deute Municipal de Sans, y com a complement de tan artística indumentaria, podria lluir el bastó de mando que li va regalar un apotecari d'aquesta ciutat, *parent* d'aquell de Girona, en aghament de lo que sab el Barberillo... y nosaltres també.

¿Qué li sembla? Ah... Sobretot, després vagis a retratar a cal Esplugas, y envihins una reproducció, que la publicarem.

Hem vist un ofici que'l ingenyer agrónomo de la provincia senyor Aguiló ha rebut de Roma, pera la celebració d'un Congrés ahont se'l convida a n'ell a y tres sabis més. Ja tenim al ingenyer rumia que rumiarás, y per fi els va trobar. Son en Puig y Valls, en Torrents y Monner y en Ricart y Giralt. Un dia d'aquets surten cap a Roma, y casi bé hi van de *paso*, y diem casi bé, no perque hi vagin de *pareja* en *pareja* de la guardia civil, sino de parella en parella del bou fins a Civita-vecchia.

Han fet grans preparatius. En Puig y Valls s'ha posat unas esclofollas d'ostras al uniforme d'ingenyer de montes, que fan molt goig, y com que está mitg

MODERNISME CURIALESCH

—¿Ahont vas are si's pot saber?
—*Impertinente* la pregunta.
—Deus anar al ball de máscaras.
—*Impertinente* la pregunta.
—Be ¿y a quin'hora tornarás?
—*Impertinente* la pregunta.

arrepenit, porta unas targetas que diuen: *Rafael Puig y Valls, ingeniero y peregrino*. En Torrents y Monner porta un exemplar de cada una de las 85 obras que ha escrit, pera sométreles a la Congregació del Index. En Ricart Giralt porta aquella *chistera* per si té d'anar a seguir monuments. L'Aguiló hi vá ab las fés de baptisme de tres sigles d'antepassats pera demostrar que fa molts anys que a casa seva son catòlics. Els calers ja'ls tenen: el ministre de Foment dona quelcom del fondo de calamitats.

El programa es superior y farà rotllo. En Puig y Valls passarà el Tiber nadant ab carbassas; al un costat hi portará en Ricart Giralt, al altre en Torrents y Monner. En Ricart Giralt farà una naumaquia al Coliseu, a quin objecte obrirà una subscripció de la que no s'hagi de donar comptes. L'Aguiló, qu'es molt entés ab agricultura, escriurà una Memoria sobre las plantas... dels peus del Sant Pare. En Torrents y Monner vol ser comptador dels diners de Sant Pere.

Nosaltres sols desitgem dos cosas: que sen vagin aviat y que no tornin.

¡Tant bé que s'ho preparava!
¡Tant bé que ho havia fet!
Es alló, l'home proposa,
y'l *daixons* decideix.

Conquistar un Mon volia
y feu tot quant va poguer,
pró'l Mon li va caure a sobre,
y l'hi va esborrar l'ascens.
Ja veurán... Deixemho corre,
no siguém... *impertinents*.

El nostre *Taquígrafo* al pendre notes de la primera sessió celebrada per la Comissió Central, va posar equivocadament a la ressenya corresponent, que'l regidor senyor Berenguer figuraba entre'ls embotellats.

Com la veritat es abans que tot, ens doném pressa a desmentir aquesta versió; al senyor Berenguer no'l varen embotellar perque, llarch com es, no hauria capigut dintre l'ampolla.

Dissapte passat al vespre, día en que's va resoldre la causa García Victory, va quedar agotada la edició de *La Veu de Catalunya*. En cambi, de *Cleros* ne quedavan més que'n Mencheta'n volia, tant es aixís que'ls venedors els oferian a *tres cinch céntims*, o sigui a preu de taronjas. (Històric).

Ja's coneix bé que'l senyor Mencheta es valencià; *la cabra siempre tira al monte* y més ara qu'es consentit jugarhi.

El Barberillo ens ha volgut fer quedar malament de totes passadas.

Si la inauguració del nou local del Ateneu de Sans no va tenir lloch el diumenge día 12, va celebrarse'l diumenge següent día 19; però de tots modos, consti que hem guanyat la posta perque al acte no hi van compareixer ni'ls diputats regionalistas, ni'l Cardenal Casañas; es més, ja li concedíam bonament l'assistencia del piquet d'honor y de la música de regiment, y tampoch van anarhi, segurament considerant que pel gasto de Marxa real que's va fer a la festa ja n'havia prou ab la banda del Hospici, y que pera las salvas se quedava bé ab las quatre piulas que's varen engegar.

En cambi varen concorre a la solemnitat tots els companys d'embotellament del president del Ateneu, y per torna el senyor Milá y Pi; es a dir; tots els patrias a prova de xiulets.

El representant de la Reyna va presidir la festa vestit de gran uniforme y ab *llorón* al barret y tot.

Aquet *llorón* va ser la nota saliente de la festa, perque els senyors de la Junta varen passejarlo per tota la sala buscantli lloch segur ahont no pogués matxucarse.

Un cop el *llorón* va estar colocat y'l secretari va remugar una Memoria que ningú va entendre, en *Fabra de las xinxas* va engegar un discurs a la concurrencia en el que no més va dir una veritat, la de que representava *indignamente* al Ajuntament.

A seguit va procedirse al repartiment de premis als alumnes de las escuelas que, segons en Grané, han d'omplir tot Sans de sabis. Y, a propòsit, no sé si'ls concurrents debfan fixarse en un detall molt curiós:

que corresponent els premis repartits al curs passat y no estant encara fundadas llavors las classes pera noyas, varen presentarse a recullir recompensas una *trentena de senyoretas*. Encare hi há més: la fundació d'aquestas classes data del día 7 del actual, y a las mateixas no hi assisteixen més enllá de *sis alumnas*. Y aixís va acabar l'acte; ab aquest entretingut exercici de *prestidigitació*.

Telegrafian desde aquí al *Liberal* de Madrid, que'l día de la arribada del Orfeó Pamplonés, entre els molts crits de ¡Visca Navarra! y ¡Visca Catalunya!, sen doná un de: ¡Viscan los pobles oprimits!, que fou ofegat ab lo crit de ¡viva España!

¿Que no'l van sentir vostés? Donchs nosaltres tampoch, però com aquestos *chicos* caselláns tenen las orelles molt llargas, dich, molt finas, si ells ho han dit... es vritat, y s'haurá de creure!

De tots modos, mentres visqui Espanya la vida que la porta a la mort, n'hi haurá de pobles oprimits.

En Lerroux ha arribat... Amaguin las criaturas tanquin be las portas y no surtin de nits, perque aquest *amigo del pueblo* es terrible, y ab un geniet que quant ell se posa al *frente* de las masses y diu ¡duro!... no es qüestió de riure. Y que no s'acontenta ab una dotzena, no senyors, es qüestió de milers, perque es lo qu'ell va dir:

*Vamos esto se acabó,
Comas déjate de bromas
yo no me opongo a que comas
pero quiero comer-yo.*

¿Qué pagaria en *Doys* per sapiguer fer una quarteta aixís?

No podent en Collaso fer *martingalas* en las eleccions de Barcelona, se dedica a ferlas modestament al Círcol del Llicen.

L'altre día va celebrar junta general l'esmentada Societat, y ab menos de deu minuts, y aprofitant l'ocasió d'haver anat alguns socis a veure'l final del primer acte dels "Pirineus" van trobarse al retornarhi ab la junta general celebrada.

En tan poch rato va llegir el Secretari l'acta de la junta passada y la Memoria reglamentaria, el Tresorer doná compte del estat econòmic del Círcol y va procedirse a elecció de la nova junta.

¿No'ls podrán pas dir *inactius* al senyors de la *peixera*!

¿Y saben per qué tanta pressa?

Perque hi havia qui volia demanar esplicacions d'un *gep de mil siscentas* y pico de pessetas que hi té de gastos supérfluos un senyor republicà parió den Lerroux y molt amich de certas *publicitats*.

Y aixó en Collaso no ho podia permetre, tractantse d'un amich seu, y sobretot quan aqueix *...noy* per fins polítics li serveix de *mingo*.

La Publicidad, ab motiu de la inauguració del nou local del Ateneu de Sans, fa grans elogis d'aquet centre, cau de tots els cacichs d'aquella barriada que capitaneja el famós Barberillo.

No consigném la noticia en calitat d'estranya, donchs trobém molt posadas en rahó las alabansas del diari dels Junoy y dels Corominas.

Gossos ab gossos no's mossegan.

El mestre Nicolau, que's pert de bó y per ningú té un *no*, la setmana passada en va pronunciar vuyt d'una vegada.

Es dir, va pronunciarlos, va limitarse sols a *senyalarlos* movent ab pausa'l cap en temps d'*adagi*, que a més no ve obligat per el sufragi.

En la secció de *Remitits* de *La Veu* s'hi llegeixen aquestas paraulas:

"Opinió dels metges sobre'l Vals-Beatrix."

Ara'ns espliquém perque'l senyor Nadal, el popular professor de dansa, ha publicat uns divertits prospectes en els que proba las excelencias higiénicas del seu sistema de ballar.

"Ja que'ls metges se fican en camisas d'onze varas,

dictaminant sobre qüestions de ballaruga, s'haurà dit el senyor Nadal, jo també vull ficar-me en qüestions de medicina."

Y té rahó l'home!

En Domenech y Estapá, una mena d'arquitecte que patim a Barcelona sempre que s'ha d'aixecar un edifici públic subvencionat per l'Estat, s'ha sortit de fogó perquè ls testamentaris de don Pau Gil, en benefici dels pobres y del bon gust arquitectònic, no li han donat la direcció del nou hospital, preterintli uns drets que'll s'ha inventat.

Calma, senyor Domenech el malo, calma; si Deu li dona anys de vida y una mica d'influencia, ja'n farà d'altres d'adeptes ahont en lloch d'emplear pedra de Montjuich que costa 85 pessetas el metre cúbic, podrà posarhi de Manresa que no'n val més que 55.

Y aixís potser tindrà un sobrantet de 60,000 duros que bon profit li tassin.

Un periodista sortia tot amoinat de l'Audiencia, després d'una de les sessions del judici sobre l'assessinat den García Victory.

—¿Qué tens?—va preguntar-li un amic.

Figurat que, després d'una pila d'horas de soportar impertinències, se suspén la sessió y, al anar a sortir, pera no topar-me ab en Comas y Masferrer, que havia assistit al judici com a testimoni, me giro y ensopego ab un dels Collasos, que havia comparegut a la sessió ab el mateix objecte.

—Si qu'es pega—va observar l'amich. Y va afegir ab ayre de convicció:—Ja es ben veritat lo que diu el ditxo: "quan un home ha de ser desgraciad, fins els Collasos l'entrebanca."

Els diputats regionalistas s'han ofert al Alcalde per acabar las vagas.

Y diuen que'n Vilalta, l'Espinosa y en Regordosa s'han ofert al Governador pera continuarlas.

Aixó pensan ferho en classe de diputats... frustrats, y no per falta de ganas sinó per falta de vots.

Casas ahont se juga: Carrer de...

Ara'ns adoném de que no podém posarho, perquè ompliriam el número de direccions, y el ¡Cu-cut! no es l'Anuari Riera.

Casas ahont deixan jugar: a n'aquella del Pla de Palacio.

Y mirin si hem enllestit aviat.

A Chicago acaba de constituirshi una "Societat d'insomni," quin objecte es el de reduhir a quatre las horas de dormir de tots els seus associats, per considerar que tot el temps que's dedica al lit es malaguanyat.

Veuen? aquí una fundació semblant no seria possible mentres hi hagués qui llegís el Ciero, las Chirigotas, versos den Marquina o assistís a conferencias com la que va donar en Layret días enrera al Centre Escolar Republicà sobre las Bases de Manresa.

No més ab la primera toma de qualsevol d'aquets específichs ¿quí sen está de dormir?

Gargots y coloraynas

SALÓ PARÉS

¡Papam habemus! Ja tenim un modern Goya, ab la sola diferencia de que aixís com l'antic dibuixava y pintava, el d'ara ni dibuixa ni pinta.

Si ho haguessin posat en quarentena, no més tenfan que anar a can Parés y haurian sapigut lo qu'es canela. Justament aquest es el color dominant dels quadros den Nonell. Ab una mica d'ocre, tintura de yodo y ungüent de belladona els hi treu uns efectes de colorit que si no s'aguantan hi cauran d'esquena.

En Palmerola hi tenia dos... diguemne telas, representant uns soldats de plom dels que fabrica en Lle-

nart, y un conde arrambat a una escalinata en tan escayenta posició que'l seu cap podria servir de pom.

M'han dit que'l senyor Palmerola es molt jove, pro...

¿que no té papás?

En cambi aquesta setmana en Parés s'ha desquitat.

En Degouve de Nanques exposa un assortit de quadros dels que no pot parlarsen, perquè sols veyentlos se pot un fer càrrech de lo molt que valen.

Vágingtlos a veure, y els hi prometo que passarán un bon rato.

Aixís, aixís, senyor Parés. Mir, Degouve y endevant.

Deixis de Nonells y Palmerolas, que ab aquestas companyias el públic s'aborreix y vosté lo que guanya per un cantó ho pert per un altre. Si a vosté no li ve d'un march, home.

Digui a n'en Nonell que las sevas gitanadas las exposi a la Tienda del Gallo.

FOLCH.

MACOS Y MICOS

Bon cop de fals: Gracias però ja hem remanat massa aquest tema.—Butxacas: No va.—Sidi Martell: Anirà la targeta.—Singlot: El castell que vosté descriu será una plaga, però el sonet que'ns envia també.—Pallaringa: No estém per romansos ni per gitanadas.—

R. M. C.: Mico.—Joseph R.: Retocat podrà anar.—Rigobert d'Aixar: N'aprofitarém alguna cosa.—Y. V.: No busqui la vritat perquè es el mateix que buscar l'agulla en un paller.—R. J.: Li supliquém que no'ns fassi perdre l'humor ab cosas com las que'ns envia.—

Un ex-campaner: Maco.—M. D.: Procuri posar més cuydado en la forma.—Un pedigot igualad: L'article té molta sombra, però, ara com ara del assumpte de que tracta no'ns en volém ocupar. Enviins alguna altra cosa.—J. J. M. E.: L'article que'ns envia anirà encaxat pera l'Auba.—Cantor del Noya: Aquesta vegada ha desafinat. Fins dilluns al mati te temps.—P. del C.:

Gracias, però publicar l'article que'ns envia acusaria en nosaltres una immodestia que no tenim, encara que immodestia sigui'l dirho.—Joan R.: Publicarém alguns cops d'ala. Lo demés es massa quintaessenciat.—

A. P. T.: Vosté te cualitats d'observació, però ha de llimpar molt la forma.—B. R.: Un altre día será.—L. C. F. (Gratallops): Els seus entrebanchs llingüístichs ensopegan a cada pas.—Krupp: Dibuxi ab tinta y, si pot, fassiho una mica millor.—Arrages: Anirà.—

F. R. M.: Queda en carterala poesia. Gracias.—P. P. C.: La poesia es massa seria y en cambi'ls epigramas son massa alegres.—J. B.: L'article está ben plomejat, pró ja no sería oportuna la seva publicació.—O. K.: No'ns parli de cosas tristas.—L'hereu d'en Maxeca: Las xaradas no tenen sentit gramatical.—Said: Mirarém d'enquibirho.—S. S. B.: No te metas en dibu—, que deya en Cervantes, sinó estém desmemoriats.—

Magarrinyas: Es poqueta cosa.—J. A. Ll.: Gracias per las noticias que'ns comunica.—G. P. R.: ¿Versos modernistas en broma?—Si es broma, puede pasar,—més d este extremo llevada...—Micalitu Sopa: Aprofitarém alguna cosa de lo que'ns envia.—Noy de Rubí: Lo mateix li diém.—Pa-pi-tu Trans: Idem, idem.—Pepis Baquerillo: Prengui pera vosté lo que diém als altres.—

P. Pito: Admés.—U. P. A. C.: Tot ens va bé menos el pseudonim.—J. S. R.: Anirà retocada.—Peyus: Queda en carterla esperant ocasió.—E. Z. B.: Ho publicarém garbellat.—Nosilujcha: No podém complaurel.—Claret: Las poesias están ben versificadas, però l'una te poca intenció y l'altra massa. Procuri trobar el justo medio.—

Ratoli: La hiena es massa feréstegá.—P. F. C.: Va.—Conchita y Lluis: No volém aguantar capas.—Curtidó-bla igualad: Lo que'ns envia no fá pera nosaltres.—G. Sisenando: Es mansoy.—B. F.: No insertém noticias de la mena de la que'ns envia.—M. I.: La idea es bonica, però'ls versos deixan forsa que desitjar.—

A. A.: No'l podém servir.—La Unión: Igual li diém.—Pan-Peu-Pon: ¡Púml! ¡Al cistell!—X.: Es una incògnita, lo mateix que la mossegada que'ns remet.—Noy Pagesa: Anirà corretgit.—S. M.: Anirà.—Un de nou: Es deficient. (Quedan cartas pera contestar).

LLIBRERÍA

Successor de Felip & C.^{ia}

Zurbano, 6 (entre Plassa Real y Escudellers)

NOVA Senyors de Paper! drama en tres actes PER POMPEYO GENE 1 t mo rústica 2'50 ptas.	NOVA La Vida al Camp poema per RAMÓN MASIPERN Pròlech de MOSSÉN VERDAGUER 1 tomo rústica 2 ptas.	NOVA Branques Mortes per Eveli Doria y Bonaplata 1 t mo rústica 2'50 ptas.
--	---	--

Código Civil

Edició econòmica ab
arreglo à la última Ofi-
cial reformada.

Un tomo tela 2'50 ptas.

Diccionario Filosófico de Voltaire

6 tomos en cuart 6 ptas.

Historia de España y de la Civilización Española

van publicats
2 tomos rústica à 6 ptas. cada un
en tela à 7

En prempa el tercer y últim tomo

Manuales de cocina

DE LA DUQUESA MARTELL

- I 120 maneras de guisar huevos.
- II 125 platos de vigilia.
- III 140 platos de aves, casa y carne.
- IV 100 platos de comitas vegetarianas.

à ptas. 0'50 cada un

SUGESTIÓN

SU IMPORTANCIA RELIGIOSA
MORAL Y JURÍDICA
por el

DR. H. ARDIETA

Un tomo tela 10 ptas.

Almanaque

Bailly-Bailliere

para 1902

En rústica 1'50 pesetas

Encuadernat 2

TRATADO PRÁCTICO

DE LOS

Métodos de Exploración Clínica

por el Dr. H. Shali

traducido por el

DR. CARDENAL

Es publica per cuaderns de 40 páginas à 1 pesseta

Totas aquestas obras las servim *franco* contra reembols de son import, en llibransas del
Giro Mutuo ó sellos de correu. Als corresponsals y llibreters sels fa descompte.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RAUCLATS
Y TREBALLS DE IMPREMTA

SE FAN TOTA MENA DE TREBALLS COMERCIALS A BONS PREUS

Baixada de Cervantes, 3.—Prop del Bolsí

Els anuncis pel ¡CU-CUT!, s'han de enviar avans del dilluns de cada setmana à la Llibreria
Ronquillo, Zurbano, 6.

¿Veuen? El mal es això;
perque's curi y no pateixi,
es precis que ho expeleixi
com més aviat millò.